

## Perspektiv på bostads- politiken

ROLAND ANDERSSON

**INLÄGG** Målet för bostadspolitiken har varit att åstadkomma en god bostad åt alla i den meningen att alla ska få tillgång till en bostad av en viss minimistandard. Det målet uppfylls inte i dag. Bostadsbristen i framför allt storstadsregionerna är den kanske mest brännande bostadspolitiska frågan. Den har lett till en intensiv debatt. Bostadsbyggandet behöver ta bättre fart och beståndet av bostäder bör utnyttjas effektivare menar man. I antologin *Så ökar vi bostadsbyggandet* (Mattsson-Linnala m fl 2013) föreslår personer från branschen en rad åtgärder för att hantera bristen på bostäder. I boken *Nya regler för ökat bostadsbyggande och bättre infrastruktur* fokuserar Cars m fl (2013) på lättnader i regelverket för plan- och byggprocessen. Professor Asar Lindbeck har i nu under ett halvt sekel argumenterat för att hyresregleringen ska avskaffas (2012, 2013a). Boverket har i en rapport (2013) beräknat att välfärdsförlusterna för hyresregleringen uppgår till betydande belopp, särskilt för beståndet av lägenheter. Nybyggar-kommissionen (Dreber m fl 2014) har presenterat en lång lista med förslag till ändringar i bostadspolitiken varav några också kommer att uppmärksammas här. Men det är inte ”bara” angeläget att bostadsbristen hävs. Stadsmiljöerna bör bli attraktiva för att invånarna ska trivas där. Avsikten är att i denna artikel ge ett perspektiv på denna debatt.

### *Förslag till åtgärder*

I boken *Så ökar vi bostadsbyggandet* presenteras ett femtontal korta inlägg av representanter från olika företag, orga-

nisationer och institutioner inom branschen med god insyn i vad som kan förorsaka bristen på bostäder. Författarna har förslag om hur bristen ska åtgärdas. Det råder en samsyn om att vissa åtgärder behöver vidtas, nämligen följande:

- En friare hyressättning i nyproduktionen
- Ett skattemässigt gynnat bosparande
- En lägre reavinstbeskattning
- Investeringar i infrastruktur som öppnar upp strandnära områden för byggande
- Lättnader i plan- och byggprocessen med mindre av kommunala detaljregler

Beträffande förslaget om *en friare hyressättning* har regeringen sedan år 2006 infört sk presumtionshyror för att stimulera produktionen av hyreslägenheter. De innebär att högre hyror än gängse bruksvärdeshyror kan tillåtas om en hyresvärd och en hyresgästorganisation som är etablerade på den ort där fastigheten ligger är överens om det.

Debattörerna i boken tycker uppenbarligen inte att detta räcker. Mattsson-Linnala m fl (2013, s 11) uppger att det mellan 1990 och 2013 har tillkommit drygt 500 000 lägenheter i Sverige varav endast 1 650 hyresrätter. Omvandlingarna till bostadsrätter har nästan tagit ut nyproduktionen av hyresrätter. Det är en närmast osannolikt låg produktion av hyresrätter. Vad kan det bero på att det har blivit så lite? Det är egentligen inte så underligt med tanke på de reglerade hyror. Dessutom finns skattemässiga skillnader mellan upplåtelseformerna som kan bidra till att förklara detta. Mattsson-Linnala m fl (2013) visar i sin uppsats att bostadsrätter och småhus är skattemässigt gynnade genom avdragsrätten för låneräntor och genom rotavdraget som inte gäller för hyresrätter. Avkastningen för att bygga hyresrätter

Roland Andersson är nationalekonom och professor emeritus vid Enheten för Bygg- och fastighetsekonomi, KTH, Stockholm. Andersson har forskat om transporter, energi, fastigheter, lärosäten och innovationer samt om stadsbyggande. rolanda@abc.kth.se

blir därför lägre. Detta kan förklara det låga byggandet av hyresrätter liksom ett bristande underhåll av de existerande. Hyresgästföreningens ordförande Barbro Engman (2013) har föreslagit att regeringen ska låta rotavdraget gälla även för hyresrättslägenheterna för att få till stånd en upprustning. Om man vill få fart på byggandet av hyresrätter bör denna upplåtelseform inte missgynnas skattemässigt.

För att kunna köpa en bostadsrätt i Stockholms innerstad bör man vara miljonär eller ha föräldrar som är det och som därför kan bistå med finansiering eller borgen. Åtskilliga som tänker sig att bo i en storstad under en begränsad tid kan dock ha mer behov av att hyra en lägenhet än att köpa sig en bostadsrätt. För "vanliga dödliga" utan kapital som flyttar till storstan blir det nödvändigt att kunna hyra en lägenhet. Utan kapital är de utestängda från marknaden för bostadsrätter och småhus och den värdetillväxt som sker för dessa i storstadsområdena. Finansieringsvillkoren för sådana familjer försämrades ytterligare då regeringen år 2010 införde ett bolånetak för att gardera sig mot en eventuell bostadsbubbla. De saknar också kötid för att kunna ta sig in på marknaden för befintliga hyresrätter samtidigt som nya hyresrätter inte byggs i nämnvärd utsträckning. Lindqvist (2013) menar att bostadsmarknaden har försetts med "dubbla lås" för unga familjer (s 68). Han är därför en av dem som föreslår ett *skattemässigt gynnat bospårande* och att *bolånetaket avvecklas*.

*Reavinstskatten* infördes på vad som på sin tid kallades för "oförtjänt" markvärdetillväxt. Den ger ägare av villor och bostadsrätter incitament att sitta kvar på stora bostadsytor. Den har därför kommit att kallas för "flyttskatt". En avskaffad eller reducerad reavinstskatt skulle kunna öka utbudet av tillgänglig bostadsyta. För att uppnå en neutralitet

mellan olika slags investeringsobjekt bör fastighetsskatt återinföras (Wilhelms-son 2013). För villaägare i tillväxtområden är slopad eller reducerad reavinstskatt välkommen. Däremot kommer en parerande fastighetsskatt inte att tas emot med samma nöjda ansiktsuttryck; se diskussionen i det följande.

Beträffande förslaget om att *öppna upp strandnära områden* för bostadsbyggande genom investeringar i infrastruktur har regeringen i samråd med Nacka kommun, Stockholms Stad och landsting beslutat om att bygga en tunnelbana från City till Nacka. I överenskommelsen ingår att åtskilliga bostäder ska byggas i Nacka. Ett förslag i samma riktning är att bygga en bro från Lidingö till Bogesundslandet för att öppna upp ett ytterligare strandnära område för bostadsbyggande. Hushåll sätter stort värde på bostäder med havsutsikt och detta skulle därför kunna motivera ett sådant projekt. Genom ett industriellt bostadsbyggande för tusentals lägenheter i ett nyöppnat område kan produktionskostnaderna bli avsevärt lägre jämfört med att man bygger lite här och lite där i innerstan. För att undvika risker för att enahanda bostäder vid serietillverkning byggs kan myndigheterna bestämna att en bindande arkitektävlan ska få avgöra hur en ny sådan stadsdel ska utformas. En sådan bro skulle också göra att folk i Stockholms innerstad snabbare kan komma ut till en av Stockholmsområdets stora attraktioner, skärgården. Genom *cost-benefit*-analyser kan politikerna skaffa sig allsidiga beslutsunderlag för sådana projekt (Andersson 1998; Andersson 2010; Andersson m fl 2014).

Förslag om *lättnader i regelverket för plan- och byggprocessen* kommenteras nedan i anslutning till boken av Cars m fl (2013).

### Lättnader i regelverket för plan- och byggprocessen

En mängd detaljregleringar har över tiden införts för plan- och byggprocessen. Politikerna kan ha resonerat som bonden som lastade på sin åsna medan han sa: ”Tålde du den så tåler du nog den också”. Enligt Cars m fl (2013) (CKL) kan lättnader i regelverket snabba upp plan- och byggprocessen, bl a följande:

- Avskaffa det kommunala planmonopolet
- Samordna infrastrukturinvesteringar och bostadsbyggande
- Røj upp bland riksintressena
- Avskriv formella detaljplaner och bygglovsprövning i normalfallet
- Slopa överklagandemöjligheter
- Hantera samhälleliga mål för buller, tillgänglighet och luftkvalitet med förnuft

Beträffande det *kommunala planmonopolet* är CKL skeptiska till kommunala politiker och tjänstemän som smakdomare och litat hellre till att byggare kan bedöma vad som är attraktiva stadsmiljöer. Kommunala politiker kan anlita arkitekter i tävlingar om att utforma stadsdelar, vilket de bör göra i större utsträckning enligt CKL.

I stället för kommunalt planmonopol förordar CKL att *beslut om bostadsbyggande och kommunikationer samordnas på regional nivå*. De är övertygade om att ”regionerna med en given statlig resursfördelning skulle ha såväl kunskap som incitament att fördela resurser till de projekt som ger störst regional nytta” (s 89). Det är säkert sant men om regionerna fick finansiera sina projekt själva, exempelvis genom rådighet över en regional fastighetsskatt, skulle de få ännu starkare incitament att hushålla med sina resurser (Andersson m fl 2014).

*Riksintressena* behandlas föga respektfullt av författarna. De skriver ironiskt att om myndigheterna fortsätter

att utse riksintressen i samma takt som hittills kommer snart hela landet att vara ett enda stort riksintresse. De menar också att ett strandskydd på 100 meter är överdrivet men att det i tätorter bör finnas möjligheter till promenadstråk vid vattendrag. Jag kan instämma i detta.

Författarna föreslår *slopad bygglovsprövning* i normalfallet. Jag instämmer också i det. Vidare vill de att *möjligheterna att överklaga byggnadsplaner slopas*. Vid konflikter mellan olika parter bör enligt dem förhandlingar vara den naturliga lösningen. Den som vållar en skada, exempelvis en förlorad eller störd sjöutsikt, bör kompensera den som blir drabbad. Det vore väl om detta skulle inträffa spontant. Ett lagstöd för dem som drabbas kan behövas.

CKL tycker att *regelverket för bullerstörningar och skador på luftkvalitet bör utformas ”med förnuft”*. Med sitt kriterium menar de att byggbar mark ska öka genom lättnader i regelverket. De skriver: ”Låt hushållen på marknaden själva i högre grad avgöra vilka kvaliteter de ser i boendet och vilka risker de ser som acceptabla” (s 125). Författarnas tilltro till att marknaden kan hantera marknadsmisslyckanden som buller och skador på luftkvalitet är dock en motsägelse i själva uttryckssättet. Att bygga bostäder på områden med bullerstörningar och skador på luftkvaliteten riskerar att leda till föga attraktiva stadsmiljöer.

### Avveckling av hyresregleringen

Assar Lindbeck återkommer till sin kritik av hyresregleringen som han tillsammans med ett par andra nationalekonomer för första gången presenterade redan för ett halvt sekel sedan (Benzel m fl 1963). I sina memoarer (2012) skriver han att slutsatsen nu som då blir att bostadsbristen i storstäderna kan ”inte byggas bort och omöjlig avskaffas utan att hyresregleringen först avvecklas”

(s 123; se även Lindbeck 2013a). Även EU-kommissionen, IMF och OECD har föreslagit en reformering, liksom Finanspolitiska rådet. Regeringens Hyresbostadsutredning (2012) har presenterat ett förslag om hur det skulle kunna ske över en längre anpassningsperiod men inget har ännu hänt med detta förslag. En avveckling av hyresregleringen framstår som självklart motiverad för nog varje nationalekonom. Men det är uppenbarligen en politiskt mycket svår nöt att knäcka. Lindbeck tror att en blocköverskridande överenskommelse krävs för att en avveckling ska bli av (2013b).

Välfärdsvinster uppstår vid avveckling av hyresregleringen genom förbättrade incitament till ökat bostadsbyggande. Detta har man traditionellt räknat med. Boverket har i en rapport (2013) presenterat en beräkning av välfärdsvinsterna vid en avveckling.<sup>1</sup> Dessa blir mycket betydande, framför allt genom effektivare användning av hyresrättsbeståndet i storstäderna som Stockholm (se även Andersson och Söderberg 2002, 2012).

Bergensträhle (2013) från Hyresgästföreningen avfärdar Boverkets undersökning. Han vill hänvisa till internationella studier som säger att en avveckling av hyresregleringen inte ökar byggandet av hyresrätter. Boven i dramat är enligt honom att hyresrätter är skattemässigt missgynnade genom avdragsrätten för skuldräntor för småhus och bostadsrätter och genom rotavdrag. Det är bra poänger. Men Bergensträhle har i sin läsning av Boverkets rapport missat de stora välfärdsvinster som kan göras genom ett effektivare utnyttjande av *beståndet* av hyresrätter genom en avveckling av hyresregleringen.

Enström Öst m fl (2014) finner att hyresrättsmarknaden i Stockholmsre-

gionen är inkomstsegregerad, fast i mindre grad än bostadsrättsmarknaden. Medan den typiske innehavaren av en hyresrätt i Stockholms innerstad är en äldre, välutbildad, infödd person utan barn, är de som bor i Stockholms förorter främst unga, lågutbildade hushåll med småbarn och invandrare. Hushåll med hyresrätter i Stockholms innerstad gynnas genom betydande hyressubventioner oberoende av om de har höga eller låga inkomster. En välbeställd bekant till mig har berättat att han har en hyresrätt om 160 kvadratmeter på Söders höjder i Stockholm. För den betalar han 20 000 kr i månaden. Marknadshyran är 20 000 kr. Varje år får han sålunda via hyresregleringen en indirekt subvention på bortemot 100 000 kr. Ordföranden för Hyresgästernas Riksförbund, Barbro Engman, har framgångsrikt försvarat de privilegier som innehav av hyresrätter i Stockholms innerstad innebär. Hushåll i miljonprogrammets områden får inga motsvarande stöd.

#### *Förslag från bostadsutredningar*

Inom näringslivet är man bekymrad över bostadsbristen och vill därför sätta press på regeringen att göra något mer än hittills. Nybyggarkommissionen har bildats med några tunga ex-politiker i spetsen såsom förre statsministern Göran Persson. Olle Wästberg, tidigare folkpartistisk statssekreterare, har varit ordförande. Kommissionen har presenterat en lista med 63 konkreta förslag på ändringar i bostadspolitiken (Dreber m fl 2014). Bland annat föreslår man att ränteavdragen ska reduceras. Tidpunkten är väl vald för att göra detta med tanke på att räntenivåerna är låga säger man, med viss rätt. Vidare vill man höja fastighetsavgiften, sänka reavinstskatten och avskaffa bolånetaket. Staten bör återta en mer aktiv roll och genomföra

<sup>1</sup> Beräkningarna i Boverkets undersökning är gjorda enligt Glaeser-Luttmers modell (2003).

investeringar i infrastruktur som kan skapa förutsättningar för fler bostäder. Konkurrensen inom byggsektorn bör stärkas genom att inträdeshinder för utländska företag harmoniseras med EU:s regelverk. Regeringen bör också se över regelverket för plan- och byggprocessen. Kommissionen är för att marknadshyror införs men passar när det gäller att föra fram förslag om att införa dem på kort sikt. Förslagen sammanfaller således i mångt och mycket med dem som vi har diskuterat ovan.

Villaägarnas riksförbund (2014) välkomnar förslaget om reducerad reavinstskatt. Man framhåller att om man en gång köpt en villa för 200 000 kr som i dag är värd ca 4 miljoner kr blir det ca 800 000 kr i reavinstskatt vid en försäljning. Då bor man hellre kvar. Men med en slopad eller reducerad reavinstskatt kan äldre villaägare som inte längre behöver så stora bostadsytor förmås att flytta. Det skulle öka utbudet av bostadsytan i landet. Här tänker villaägarna som riktiga nationalekonomer. Men lite cyniskt skulle man också kunna säga att egenintresset inte ljuger. Förslagen om sänkta ränteavdrag och höjd fastighetsskatt gillas nämligen inte alls. Men det kan behövas en kombination av flera olika åtgärder för att få fart på bostadsbyggandet.

Socialdemokraterna har beställt förslag om åtgärder för att öka sysselsättningen från en kommission bestående av nationalekonomer under ledning av professor Mårten Palme. Dessa presenterar samtidigt ett förslag för bostadspolitikerna med ett reformerat bruksvärdesystem, skatteneutralitet mellan hyrt och ägt boende, lägre beskattning vid bostadsbyte, höjd fastighetsskatt och ökat offentligt stöd till bostadsbyggande (Palme m fl 2014). Såväl socialdemokraternas talesman som bostadsministern har genast tagit avstånd från förslagen om höjd fastighetsskatt och avveckling

av hyresregleringen med hänvisning till att villaägare respektive boende i hyresrätter inte kommer att gilla dem. Förslaget om stöd till bostadsbyggande från nationalekonomer får sägas vara mindre vanligt förekommande.

Vidare har Storstädernas Handelskammare tillsammans med Fastighetsägarna tillsatt Bokrisutredningen under ledning av professor Klas Eklund. Den ska komma med reformförslag till sommaren men aviserar redan nu förslag om friare hyressättning.

### *Attraktivt stadsbyggande*

Arkitektkåren har kritiserat regeringen för ett bristande intresse för arkitektur och stadsplanering. Man varnar för att nya bostäder kan bli som ett andra miljonprogram med liknande fula hus och enformiga stadsmiljöer (Fored 2013). Förekomst av positiva externa effekter kan motivera att stadsstyren ger stöd till byggare som kan visa upp byggplaner för exempelvis attraktiva fasader vid renoveringar och nybyggnation som kan falla kommunernas stadsbyggnadskontor i smaken. Därigenom kan mer attraktiva stadsmiljöer skapas som kan få invånarna att trivas och locka folk och företag till sådana städer.

Låt mig ge ett drastiskt, praktiskt exempel på betydelsen av detta. Glasgow var tidigare en slumstad. De fina sandstensbyggnaderna från stadens forna storhetstid hade kolsvärtats av rök från stora koleldade stålverk som förr fanns väster om staden. Stadsstyret satsade under 1980-talet på att bekosta att smutsen tvättades bort från husens fasader och överlät samtidigt mark och fastigheter till företag som genomförde renoveringar som var i stadsstyrets smak. Dessa åtgärder blev starten för en kraftfull ekonomisk och kulturell expansion av den forna slumstaden. Det ledde till att Glasgow 1990 utnämndes till Europas kulturhuvudstad. Staden är numera den

tredje största staden i Storbritannien (Andersson m fl 2014).

För ett par decennier sedan subventionerade staten i Sverige produktionen av bostäder med mycket betydande belopp, 30-40 miljarder kr per år. För att få sådana subventioner i form av förmånliga statliga lån måste vissa villkor uppfyllas, som ett hyrestak i enlighet med hyresregleringen. Men dessa stora subventioner höll på att knäcka den svenska ekonomin i samband med den allvarliga konjunktur- och finanskrisen som vi hade i början på 1990-talet. Subventionerna avskaffades i samband med denna kris. De bör inte återinföras. Subventioner till bostadsproduktion i största allmänhet är något helt annat än stöd som kan motiveras med positiva externa effekter för att skapa en attraktiv stadsmiljö à la Glasgows.

### *Risker för en bostadsbubbla*

På Finansinspektionen, Riksbanken och Boverket tror man att det finns risker för en bostadsbubbla mot bakgrund av de starkt ökade bostadspriserna under senare år. Regeringen har därför velat gardera sig mot detta. År 2010 införde den ett bolånetak. De nya bolånen får inte överstiga 85 procent av bostadens marknadsvärde. Regeringen överväger också att införa en amorteringsplikt. Riksbanken har varit försiktig med att sänka styrräntan av hänsyn till risker för en bostadsbubbla.

Professor Lars E O Svensson, tidigare vice riksbankschef, har däremot avfärdat tanken på att det finns sådana risker. Med Riksbankens försiktiga räntepolitik blir det enligt Svensson (2014) lägre investeringar och ca 38 000 fler arbetslösa år 2013 jämfört med att man hade haft en lägre ränta, 0,25 procent sedan år 2010. Hans beräkningar ifrågasätts av Andersson och Jonung (2014) såsom icke robusta genom att baseras på

ett antagande om konstanta inflationsförväntningar. Slutsatserna blir enligt dem alltför kategoriska. De menar dessutom att Riksbanken inte bör fokusera på sysselsättningen utan på inflation, penningmängd och kreditvolym.

Att på olika sätt dämpa efterfrågan på bostäder är inte det enda sättet att hantera risker för en eventuell bostadsbubbla. Man kan också öka utbudet av bostäder på de sätt som omnämns ovan. Behovet att snabbt åtgärda bristen på bostäder är givetvis i sig ett angeläget och tillräckligt motiv för sådana åtgärder.

### *Slutord*

Regeringen har infört presumtionshyror för nyproduktion av hyresrätter för att få fart på byggandet av hyresrätter och gjort andrahandsuthyrning för såväl hyresrätter som bostadsrätter mer lönsam. Bostadsminister Stefan Attefall har tillsatt ett sjuttio-tal olika bostadspolitiska utredningar. Han har dessutom beslutat att kommunerna inte ska kunna ställa krav som går längre än de nationella normerna för att få fart på byggandet (Attefall 2013).

Men enligt de debattörer som har uppmärksammat här räcker detta inte för att få bukt med bostadsbristen. Exempelvis vill Nybyggarkommissionen att regeringen tar till mer kraftfulla åtgärder för att få ett ökat utbud av bostäder. Men regeringen vill inte gärna stöta sig med marginalväljarna inför ett val. Det blir därför en delikat politisk uppgift att genomföra tillräckliga åtgärder mot bostadsbristen och samtidigt undvika att stöta sig med marginalväljarna inför valet, de må vara villaägare, boende i hyresrätter i Stockholms innerstad eller unga familjer utan bostad. Om man vill avskaffa bostadsbristen krävs det åtgärder som biter. Då blir bland annat avveckling av hyresregleringen nödvändig.

## REFERENSER

- Andersson, F och Jonung, L (2014), "Riksbanken och inflationen 1995-2012 - missar Svensson målet?", *Ekonomisk Debatt*, årg 42, nr 3, 2014, s 36-48.
- Andersson, R (1998), *Attraktiva städer. En samhällsekonomisk analys*, Byggeforskningsrådet, Stockholm.
- Andersson, R (2010), "Stora förlustprojekt. Diskussion utifrån Citybanan och höghastighetsbanor", *Ekonomisk Debatt*, årg 38, nr 3, s 53-64.
- Andersson, R under medverkan av S Mandell och M Wilhelmsson (2014), "Attraktivt stadsbyggande. Ett samhällsekonomiskt perspektiv", under utgivning, Reforminstitutet, Stockholm.
- Andersson, R och B Söderberg (2002), "Välfärdsvinster vid avveckling av hyresregleringen", *Ekonomisk Debatt*, årg 30, nr 7, s 621-631.
- Andersson, R och B Söderberg (2012), "Elimination of Rent Control in the Swedish Rental Housing Market: Why and How?", *Journal of Housing Research*, vol 21, s 159-181.
- Attefall, S (2013), "Gemensamma byggregler skapar fler och bättre hus", *Dagens Nyheter*, 12 september 2013.
- Bentzel, R, A Lindbeck och I Ståhl (1963), *Bostadsbristen - En studie av prisbildningen på bostadsmarknaden*, Industrins Utredningsinstitut, Stockholm.
- Bergenstråhle, S (2013), "Byggpriserna problemet - inte bruksvärdessystemet", <http://hd.se/ledare/2013/12/30/byggpriserna>.
- Boverkets (2013), "Boverkets marknadsrapport", november, Karlskrona, [www.boverket.se](http://www.boverket.se).
- Cars, G, T Kalbro och H Lind (2013), *Nya regler för ökat bostadsbyggande och bättre infrastruktur*, SNS Förlag, Stockholm.
- Dreber, A, G Persson och O Wästberg (2014), "Vi har ingen bostadsbubbla - Sverige har en bostadsmur", *Dagens Nyheter*, 20 februari 2014.
- Engman, B (2013), "Hyresrätten behöver en skatteförbättring", *Dagens Nyheter*, 13 maj 2013.
- Enström Öst, C, B Söderberg och M Wilhelmsson (2014), "Household Allocation and Spatial Distribution in a Market under ("Soft") Rent Control", under utgivning i *Journal of Policy Modelling*.
- Fored, C (2013), "Regeringens byggpolitik gör Sverige fulare", *Dagens Nyheter*, 5 maj 2013.
- Glaeser, E och E Luttmer (2003), "The Misallocation of Housing under Rent Control", *American Economic Review*, vol 97, s 1027-1046.
- Lindbeck, A (2012), *Ekonomi är att välja, Memoarer*, Albert Bonniers förlag, Stockholm.
- Lindbeck, A (2013ba), "Hyreskontrollen måste bort för att få fart på byggandet", *Dagens Nyheter*, 24 november 2013.
- Lindbeck, A (2013b), "Beskatta oförtjänta vinster - ge till låginkomsttagare", *Dagens Nyheter*, 27 november 2013.
- Mattsson-Linnala, S, H Lind, L Weiss och H A Bengtsson (2013), *Så ökar vi bostadsbyggandet*, H A Premiss, ScanBook, Falun förlag.
- Palme, M, B Holmlund, E Mörk och R Östling (2014), "Gör det billigare för företag att anställa fast personal", *Dagens Nyheter*, 5 mars 2014.
- Svensson, L E O (2014) "Arbetslösheten och penningpolitiken. Uppdatering för helåret 2013", Ekonomistas.
- Villaägarnas riksförbund (2014), "Rörlighet på bostadsmarknaden är det viktigaste", *Dagens Nyheter on line*, 20 februari 2014, [www.DN.se/debatt](http://www.DN.se/debatt).
- Wilhelmsson M (2013), "Alternativ till reavinstbeskattningen", Bofrämjandet och Centrum för bank och finans (Cefin), Kungliga Tekniska högskolan, Stockholm.